

บทที่ 2

รายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

รายงานการวิจัยจากต่างประเทศ

ในปี ค.ศ. 1937 เฟรนช์ และคูเปอร์ (French and Cooper) ได้ศึกษาวิจัย เรื่อง แบบทดสอบความแข็งแรงของผลทางวอลเลย์บอลสำหรับนักเรียนหญิงในระดับมัธยมศึกษา โดยได้สร้างแบบทดสอบนั้น 4 รายการ คือ 1. การเสิร์ฟลูกวอลเลย์บอลสองมือกระแทกหน้า (Pump Pass) 2. การเสิร์ฟลูกวอลเลย์บอล (Serving) 3. การตะขุกขึ้นและการส่งบอล (Set-up and Set-pass) และ 4. การเสิร์ฟลูกวอลเลย์บอลที่กระทบตาข่าย (Recovering the net) ผลการวิจัยปรากฏว่านักเรียนหญิงในระดับเกรด 9-12 สามารถเสิร์ฟและเสิร์ฟลูกวอลเลย์บอลกระทบตาข่ายได้ดี โดยในค่าความตรง (Validity) เท่ากับ .84

ในปี ค.ศ. 1937 เกลดีส์ บาสเซตต์ (Gladys Bassett) รุทส์ แกลสโซว์ (Ruth Glassow) และแมเบล ล็อกก์ (Mabel Locke) ได้วิจัยเรื่อง การศึกษาแบบทดสอบทักษะทางวอลเลย์บอล โดยศึกษาถึงความเที่ยงและความตรงของแบบทดสอบทักษะ ซึ่งใช้แบบทดสอบ 2 รายการ คือ การเสิร์ฟลูกวอลเลย์บอล และการเสิร์ฟลูกวอลเลย์บอลสองมือกระแทกหน้า โดยในนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ปรากฏว่า แบบทดสอบทักษะทางวอลเลย์บอลเสิร์ฟลูกวอลเลย์-

¹ Esther L. French and Bernice J. Cooper, "Achievement Test Volleyball for High School Girls," The Research Quarterly, Vol. 8, No. 2(1937), p. 150.

² Gladys Bassett, Ruth Glassow and Mabel Locke, "Studies in Testing Volleyball Skill," The Research Quarterly, Vol. 8, No. 4(1937), p. 60.

บอล และการเล่นลูกวอลเลย์บอลสองมือกระหนบหนึ่ง มีความเที่ยงสูงถึง .84 และ .89 ตามลำดับ และค่าความตรงของการเสริลูกวอลเลย์บอล และการเล่นลูกวอลเลย์บอลสองมือกระหนบหนึ่ง มีค่า .79 และ .51 ตามลำดับ

ในปี ค.ศ. 1940 นาโอมิ รัสเซล (Naomi Russell) และอาดิลาเบเทเลน¹ (Elizabeth Lange) ได้ศึกษาวิจัยถึงแบบทดสอบทักษะของกีฬาบอลเลย์บอล โดยนำเอาแบบทดสอบของเฟรนช์ และคูเปอร์ (French and Cooper) นำมาปรับปรุงโดยใช้ทักษะ 2 รายการ คือทักษะการเสริลูกวอลเลย์บอล และทักษะการเล่นลูกวอลเลย์บอลสองมือกระหนบหนึ่ง นำมาใช้กับนักเรียนหญิงในระดับเกรด 7, 8 และ 9 (Junior high School) ซึ่งผลของการวิจัยทั้ง 2 รายการ ให้ความเที่ยงและความตรงเท่ากับ .84 และได้ให้ความคิดเห็นว่าแบบทดสอบทั้งสองรายการนี้ เหมาะสมกับนักเรียนหญิงในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นอย่างมาก

ในปี ค.ศ. 1945 จอร์จ เอฟ. แบริดจ์² (George F. Brady) ได้ศึกษาเรื่อง "การศึกษาความสามารถในการเล่นวอลเลย์บอล" โดยได้สร้างแบบสอบถามเพื่อวัดความสามารถทั่ว ๆ ไปของการเล่นวอลเลย์บอลสำหรับนักเรียนชายในระดับอุดมศึกษา แบบสอบถามประกอบด้วยระเบียบ จากเส้นขนานกับพื้นยาว 5 ฟุต สูงจากพื้น 11 ฟุต 6 นิ้ว ให้ผู้รับการสอบยื่นเท้าไปแตะ โยนลูกบอลสองมือกลางกระหนบหนึ่ง โดยให้ถูกหรือเหนือเส้นในเวลา 1 นาที นับจำนวนครั้งรวมกัน ผลปรากฏว่า แบบสอบถามมีความเหมาะสมกับนักเรียนชายระดับอุดมศึกษาโดยได้ค่าความเที่ยง .93 และค่าความตรง .86

¹Naomi Russell and Elizabeth Lange, "Achievement Test in Volleyball for High School Girls," The Research Quarterly, Vol. 6 No. 1(1940), p. 33.

²George F. Brady, "Preliminary Investigation of Volleyball Playing Ability," The Research Quarterly, Vol. 16 No. 1(March 1945), p. 14.

ในปี ค.ศ. 1959 มาร์ก แฮนสัน¹ (Margie Handson) ได้ศึกษาผลของการเรียนกิจกรรมพลศึกษา 5 วันต่อสัปดาห์ และการเรียนกิจกรรมพลศึกษา 3 วันต่อสัปดาห์ ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้น 6 จำนวน 1,300 คน จากโรงเรียนรัฐบาล 20 แห่ง ในเมืองมินนีโพลิส (Minneapolis) ผลปรากฏว่า แบบสอนกลางห้อง วิ่งเก็บของ ยืนกระโดด วิ่ง และเก็บ 600 หลา ของกลุ่มที่มีการเรียนกิจกรรมพลศึกษา 5 วัน ได้ผลดีกว่ากลุ่มที่มีการเรียนกิจกรรมพลศึกษา 3 วันต่อสัปดาห์

ในปี ค.ศ. 1962 เบ็ตตี้ ยีน คอกซ์² (Betty Jean Keough) ได้ศึกษาผลของการเรียนกิจกรรมพลศึกษาทุกวัน กับการเรียนกิจกรรมพลศึกษา 2 วันต่อสัปดาห์ ตัวอย่างประชากร คือ นักเรียนชั้น 3-5 โดยจัดกิจกรรมในโรงเรียนกัน กลุ่มที่ 1 เรียนพลศึกษาทุกวัน ๆ ละ 30 นาที เป็นเวลา 4 สัปดาห์ กลุ่มที่ 2 เรียนกิจกรรมพลศึกษา 2 วันต่อสัปดาห์ วันละ 30 นาที เป็นเวลา 10 สัปดาห์ หลังจากการเรียนครบตามโครงการแล้ว นำมาสอบแบบทดสอบความสมบูรณ์ทางกายของไอโรวา (Iowa Motor Fitness test) ผลปรากฏว่ากลุ่มที่มีการเรียนกิจกรรมพลศึกษาสัปดาห์ละ 2 วัน ได้ผลดีกว่ากลุ่มที่มีการเรียนกิจกรรมพลศึกษาสัปดาห์ละ 5 วัน

ในปี ค.ศ. 1969 สมาคมผู้ศึกษา พลศึกษา และชั้นพบนาการ แห่งอเมริกา³ ได้

---

¹Margie Handson, "A Comparison of the Effect of Five-Day-a-Week Physical Education Program on Achievement Scores of Sixth Grade Children in the Youth Fitness Test Battery," The Research Quarterly, 40(1969), p. 94.

²Betty Jean Keough, "The Effect of a Daily and Two-Day-per Week Physical Education Program Upon Motor Fitness of Children," The Research Quarterly, 40(1969), p. 94.

³Frank M. Verducci, Measurement Concepts in Physical Education, (St. Louis, Missouri : The C.V. Mosby Company, 1930), pp. 353-354.

เขตแถมสองทักษะเวลาเฉลี่ยมาตรฐานกับนักเรียนชายและนักเรียนหญิงอายุ 10-18 ปี ซึ่งประกอบด้วยแบบสอบถามทักษะ 4 รายการ ได้แก่ การเล่นเกมกระดานหมิง การเดินเรือ การส่ง และการแกะชุดตุ๊กต มีความเที่ยงตรง และความเชื่อถือได้ โดยแสดงค่าสัมประสิทธิ์เนื้องานและสัมประสิทธิ์ไม่ต่ำกว่า .80 สำหรับเกณฑ์การประเมินในการใช้ที่ตั้งอยู่บนเกณฑ์ของระยะทาง และไม่ต่ำกว่า .70 สำหรับเกณฑ์การประเมินในการใช้ที่ตั้งอยู่บนเกณฑ์ของความแม่นยำและรูปแบบ

รายงานการวิจัยในประเทศไทย

ในปี พ.ศ. 2517 รัตนา สิรีรัตน์¹ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ผลของช่วงเวลาการสอนที่มีต่อทักษะการแก้โจทย์เฉลี่ยของ" ผลการวิจัยพบว่า คะแนนทักษะแก้โจทย์เฉลี่ยของของกลุ่มที่มีการเรียนการสอน 1 ชั่วโมง กับ $1\frac{1}{2}$ ชั่วโมง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคะแนนทักษะแก้โจทย์เฉลี่ยของของกุ่มที่มีการเรียนการสอน 1 ชั่วโมง กับ 2 ชั่วโมง และกลุ่มที่มีการเรียนการสอน $1\frac{1}{2}$ ชั่วโมง กับ 2 ชั่วโมง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จึงอาจกล่าวได้ว่า ช่วงเวลาการเรียนการสอนแก้โจทย์เฉลี่ยของ 2 ชั่วโมง ให้ผลในด้านการเรียนการสอนทักษะแก้โจทย์เฉลี่ยดีกว่าช่วงเวลาการสอน 1 ชั่วโมง และ $1\frac{1}{2}$ ชั่วโมง

ในปี พ.ศ. 2517 ทรงศักดิ์ เจริญพงศ์² ได้ทำวิจัยเรื่อง "การสร้างแบบสอบทักษะแก้โจทย์เฉลี่ยของสำหรับนักศึกษาระดับอุดมศึกษา" ผู้รับการสอบได้แก่ นักศึกษาจากวิทยาลัยเทคนิควิศวกรรมเชียงใหม่ วิทยาลัยเทคนิควิศวกรรมมหาสารคาม วิทยาลัยเทคนิควิศวกรรมยะลา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เทคนิควิศวกรรม และคณะครูภาควิชา จุฬาลงกรณ์มหา-

---

¹ รัตนา สิรีรัตน์, "ผลของช่วงเวลาการสอนที่มีต่อทักษะการแก้โจทย์เฉลี่ยของ" (วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2517), หน้า 40-41.

² ทรงศักดิ์ เจริญพงศ์, "การสร้างแบบสอบทักษะแก้โจทย์เฉลี่ยของสำหรับนักศึกษาระดับอุดมศึกษา" (วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2517), หน้า 23.

วิทยานิพนธ์ 20 คน รวม 100 คน มีแบบสอบถาม 7 รายการ คือ การเดินลูกบอล สองมือข้างละหนึ่ง การแตะลูกบอลสองมือข้างหนึ่ง การเดินปี การยก การกระโดดและ ฝ่ามือ ความอดทน และ การดึงแรงบีบมือ ผลการวิจัยปรากฏว่า แบบผสมทักษะกีฬา วงกลมเมื่อมีความทรงและกายใจเพียงน่าจะสามารถนำไปใช้ระบบทักษะกีฬาออล ำหรับ นักกีฬามวยระดับอุดมศึกษาได้

ในปี พ.ศ. 2518 ชนิทร์ บุคคะนันท์¹ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ผลของ การฝึก ความอดทนและฝึกกล้ามเนื้อที่เกี่ยวกับการเดินลูกบอลเดี่ยวมือ" ผลปรากฏว่า ในกลุ่มทดลองมี ผลการเดินลูกบอลเดี่ยวมือแตกต่างกันระหว่างก่อนการฝึกกับหลังการฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 ผลกลุ่มความอดทนเดี่ยวมือการเดินลูกบอลเดี่ยวมือแตกต่างกันระหว่างก่อนการฝึกกับ หลังการฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และหลังการฝึกความอดทนและฝึกกล้ามเนื้อ ทั้งสองกลุ่มมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ กลุ่มทดลองมีความสามารถในการเดินลูกบอลเดี่ยวมือคนเดียวที่ระดับ มีความแรง และแม่นยำดีกว่ากลุ่มควบคุม

ในปี พ.ศ. 2521 คำรัส อารากักดิ์² ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบ ผลการส.น.วิชาการ เดี่ยวมือ โดยวิธีสอนแบบค้นและแก้ปัญหากับการสอนแบบบรรยายประกอบการ สาธิต" โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะเปรียบเทียบผลการส.น.วิชาการ เดี่ยวมือ โดยวิธีสอนแบบค้นและ แก้ปัญหากับการสอนแบบบรรยายประกอบการสาธิต ได้ผล แสดงให้นักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 7 โรงเรียนสตรีสมถวิลราชธานี จำนวน 70 คน โดยแบ่งเป็น 2 กลุ่ม ผลปรากฏว่า คะแนน ผลการส.น.วิชาการ เดี่ยวมือโดยวิธีค้นและแก้ปัญหานักเรียนที่สอนโดยวิธีสอนแบบค้นและแก้ปัญหาก็กลุ่ม ที่เรียนโดยวิธีสอนแบบบรรยายประกอบการสาธิตไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

¹ชนิทร์ บุคคะนันท์, "ผลของ การฝึกความอดทนและฝึกกล้ามเนื้อที่เกี่ยวกับการเดินลูกบอลเดี่ยวมือ" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา วิทยาลัยวิชาการศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518), หน้า 43.

²คำรัส อารากักดิ์, "การเปรียบเทียบผลการส.น.วิชาการ เดี่ยวมือโดยวิธีสอนแบบ ค้นและแก้ปัญหากับการสอนแบบบรรยายประกอบการสาธิต" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา วิทยาลัยวิชาการศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521), หน้า 44.

ในปี พ.ศ. 2523 เช็กส์คีย์ ฉายเหมือนวงศ์¹ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบประสิทธิผลการสอนนิสิตชาวต่างประเทศระหว่างวิธีสอนแบบมอบหมายงานกับการสอนแบบบรรยายประกอบกรณีศึกษา" โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะเปรียบเทียบประสิทธิผลการสอนนิสิตชาวต่างประเทศ ระหว่างวิธีสอนแบบมอบหมายงานกับการสอนแบบบรรยายประกอบกรณีศึกษา และเปรียบเทียบวิธีสอนทั้งสองอย่างนี้กับวิธีสอนแบบบรรยายประกอบกรณีศึกษาและมอบหมายงานไปทำนอกเวลา โดยตัวอย่างในเล่ม นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา วิทยาเขตพระนครใต้ จำนวน 45 คน แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ผลการวิจัยพบว่า ประสิทธิภาพการสอนนิสิตชาวต่างประเทศ ระหว่างวิธีสอนแบบมอบหมายงาน การสอนแบบบรรยายประกอบกรณีศึกษา และการสอนแบบบรรยายประกอบกรณีศึกษาและมอบหมายงานไปทำนอกเวลาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ศูนย์วิทยทรัพยากร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹เช็กส์คีย์ ฉายเหมือนวงศ์, "การเปรียบเทียบประสิทธิผลการสอนนิสิตชาวต่างประเทศระหว่างวิธีสอนแบบมอบหมายงานกับการสอนแบบบรรยายประกอบกรณีศึกษา" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศึกษาศาสตร์ จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตพระนครใต้, 2523), หน้า 66.